

Angelj varuh.

Koderkoli pot te vodi,
 Angelj varuh je s teboj,
 V vsem, kar ti nebo prisodi,
 Zvest je vedno spremnik tvoj.

Kjer se zlobne izkušnjave
 Sam izogniti ne veš,
 Véde te do steze prave,
 Da brezskrbno dalje greš.

Pota kaže ti kreposti,
 Greha brani te povsod,
 K viru večne te modrosti
 Spremlja nad nebeški svod.

Mir ti v burno srce trosi,
 Ko navali ti grozé,
 In k Bogú v višave nosi
 Tvoje vzdihne in prošnje.

Srečen vsak, kateri verno
 Angelju nebes sledi,
 Z njim bo slavo neizmerno
 Zrl v nebesih večne dni!

Tesno z njim se torej sklени,
 Jedna z njim te vodi pot,
 Ki naj v raj te zaželeni
 Popeljá iz zemskih zmot!

Ciril Vuga.

Brez nadzorstva.

Sajevčevega Janezka, ki je letos začel hoditi v šolo, in njegovega dve leti mlajšega bratca Tončeta so pa že tako iznevideli vaški otroci, da nista smela blizu, ko so se igrali, lovili ali se drsali na strmem Cestnikovem Bregu. In zakaj? Zato, ker ju niso mati pustili dosti na vas, ampak so ju učili doma lepo moliti in jima vedno odkazali kako delo. Tako je moral Janezek mnogokrat zibati jednoletno Miciko, Tonče pa izbirati črn ‚koroški‘ fižol od belega ‚popalčnika‘, katerega oče niso mogli prehvaliti in naročili materi, naj ga kaj obilno sadé prihodnje leto.

Nekega četrтка — bilo je koncem prosinca, in v trgu so imeli semanji dan — sta se bila tako naveličala svojega dela, da sta jo kar pobrisala na Cestnikov Breg. Bila je to za nju kaj lahka stvar, kajti mati in oče sta bila odšla v semenj, babica pa, kateri so radi starosti že odpovedale oči, še zapazila ni, kdaj sta smuknila skozi vrata. Že od daleč sta začula vrišč in krič na Bregu. In to jima je toli podkurilo korake, da sta bila navzlic visokemu snegu kaj kmalu na mestu, kjer je bila zbrana vsaj polovica vaše dece.

Uprav je privlekel Vitalov Jožko ves zasopel velike, nove smeči¹⁾ na vrh. Sledila mu je cela tolpa sovrstnikov, ki so si hiteli brisati z rokavi junaška čela, kajti ti so bili prvi, ki so si upali na novih Vitalovih sanéh zdrčati po strmi rebri.

»Sedaj naredimo drugače«, dé samozavestno Vitalov, »ti, Blinov, álo, desko sem!« In Blinov Jaka, neločljiv tovariš Jožkov, razdvoji živo kôpo in privleče na dan dolgo desko, ki je deloma bila že zahojena v sneg,

¹⁾ ‚Smečí‘, na Pivki toliko kot ‚saní‘.